

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v hlavním líčení dne 14. ledna 2011 v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Bittnerové a přísedících Tomáše Sedláčka a Ing. Vladimíra Hradce **t a k t o :**

Obžalovaný

M [REDACTED] Z [REDACTED] ,

nar. [REDACTED] v [REDACTED], živnostník, trvale bytem [REDACTED],
[REDACTED],

j e v i n e n ,

že

dne 17. 11. 2009 v přesně nezjištěné době od 21.00 do 21.30 hodin na ulici před dome čp. [REDACTED] v obci [REDACTED], okres [REDACTED], zasáhl do hádky a následného fyzického střetu mezi poškozeným P [REDACTED] P [REDACTED], nar. [REDACTED], a svojí družkou M [REDACTED] K [REDACTED], nar. [REDACTED], došlo k jeho střetu s poškozeným, při kterém byl povalen na zem, poté kdy poškozený opětovně napadal těhotnou M [REDACTED] K [REDACTED] slovně i fyzicky ranami pěstí do hlavy, ze svého osobního automobilu tovární značky Fiat Bravo SX, registrační značky [REDACTED], vzal celokovový zavírací nůž o délce čepele nejméně 8 cm a v silném

afektu strachu o zdraví své družky v úmyslu usmrtit zasadil poškozenému velkou a střední až malou silou několik bodných ran do oblasti levého ramene, levého předloktí, pravé poloviny hrudníku a zad a do břicha, poškozený byl převezen do Fakultní nemocnice Královské Vinohrady v Praze 10, kde byl urgentně operován a hospitalizován, přičemž v důsledku bodné rány pronikající do hrudní dutiny s částečnou hrudní plynatostí a zasažením jaterního pouzdra, byl život poškozeného ohrožen zvětšujícím se krvácením do hrudní dutiny a možností proniknutí infekce do tělních dutin a následným zánětem hrudní dutiny či pobřišnice, pokud by mu nebyla poskytnuta odborná lékařská pomoc,

t e d y

dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k úmyslnému usmrcení jiného v silném rozrušení ze strachu, jednání se dopustil v úmyslný trestný čin spáchat, přičemž k dokonání trestného činu nedošlo,

t í m s p á c h a l

pokus zločinu zabití podle § 21 odst. 1, § 141 odst. 1 trestního zákoníku

a o d s u z u j e s e

podle § 141 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **3 (tří) let.**

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku se výkon trestu podmíněně **o d k l á d á .**

Podle § 82 odst. 1 tr. zákoníku se zkušební doba **s t a n o v í na dobu 4 (čtyři) roky.**

Podle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku se obžalovanému **u k l á d á** trest propadnutí věci - celokovového zavíracího nože o délce čepele cca 8 cm.

O d ů v o d n ě n í

Dne 17. 11. 2009 koleno 21.00 hodiny se obžalovaný M. Z. setkal se svojí družkou M. K. a poškozeným P. P., jejím bývalým přítelem, s nímž má dvě děti, před domem čp. [redacted] v [redacted], okr. [redacted]. Podle původní dohody měla M. K. s obžalovaným po příjezdu poškozeného odjet a poškozený měl převzít péči o děti, s nimiž doposud i po rozchodu M. K. bydlela v domě rodičů

poškozeného. Po příjezdu poškozeného mu M. K. [REDAKCE] sdělila, že je těhotná, po Novém roce se chce odstěhovat k obžalovanému a řešit dále péči o děti střídavou péčí, tzn. čtrnáct dní by bydlely s ní a čtrnáct dní s poškozeným u jeho rodičů. Poškozený to považoval za nepřijatelné, takovou možnost odmítal a trval na tom, že děti mají dále bydlet, jak se původně dohodli, u jeho rodičů, kde mají také chodit do školy. Začali se dohadovat, přičemž poškozený, který již v minulosti opakovaně slovně i fyzicky M. K. [REDAKCE] napadl, se rozčílil, křičel, vyhrožoval fyzickým napadením jí i obžalovaného. Obžalovaný, který stál vedle ní opřený o auto, se do hovoru vložil, na což poškozený reagoval tak, že jej udeřil pěstí do obličeje, obžalovaný spadl a poškozený jej dále i na zemi bil pěstmi do obličeje, hlavy a ramen. Útok zanechal, když přišla matka poškozeného J. [REDAKCE] P. [REDAKCE]. Nereagoval na její žádost, aby s autem stojícím vedle auta obžalovaného odjel do dvora. Matka poškozeného auto zaparkovala, zavřela vrata a odešla do domu. Poté pokračovaly dohady o péči o děti, kdy poškozený křičel, nadával, nutil M. K. [REDAKCE], aby potvrdila původní dohodu. Když do hovoru o dětech chtěl vstoupit obžalovaný, poškozený jej okřikl, aby držel hubu, že mu do toho nic není, a začal na M. K. [REDAKCE] vedle slovních útoků útočit i fyzicky, udeřil ji opakovaně pěstí do obličeje, ona před ním couvala, takže se dostali na opačnou stranu auta obžalovaného. Obžalovaný v silném afektu strachu o zdraví těhotné družky vzal z auta otevřený celokovový zavírací nůž o délce čepele 8 cm a zasadil poškozenému velkou silou uvedeným nožem bodnou ránu do pravé poloviny hrudníku, oba upadli na zem, kde poškozený opakovaně udeřil obžalovaného pěstí do obličeje a hlavy a obžalovaný uvedeným nožem střední až malou silou zasadil další bodné rány do oblasti levého ramene, levého předloktí, zad a břicha, přičemž v důsledku bodné rány pronikající do hrudní dutiny s částečnou hrudní plynatostí a zasažením jaterního pouzdra byl život poškozeného ohrožen zvětšujícím se krvácením do hrudní dutiny a možností proniknutí infekce do tělních dutin a následným zánětem hrudní dutiny či pobřišnice, pokud by mu nebyla poskytnuta odborná lékařská pomoc, kterou mu zajistil obžalovaný společně s M. K. [REDAKCE]. Autem ho odváželi do nemocnice v [REDAKCE], cestou zatelefonoval obžalovaný na rychlou záchrannou službu, která v [REDAKCE] od nich poškozeného převzala a převezla do Fakultní nemocnice Královské Vinohrady v Praze, kde byl poškozený urgentně operován a hospitalizován do 24. 11. 2009 s následným klidovým režimem s vyloučením fyzické zátěže po dobu cca jednoho měsíce.

Obžalovaný doznal, že poškozenému uvedená zranění způsobil, a hájil se tím, že vystoupil na obranu své družky, na kterou poškozený útočil a která byla těhotná, a jednal ve velkém strachu o její život a zdraví. Popsal počátek konfliktu, jak je uvedeno shora s tím, že byl unavený po celodenní práci v kamenolomu a s družkou čekali, až poškozený přijede. Po jeho příjezdu s ním chvíli hovořil, když družka odešla k dětem. Když se družka vrátila, řekla

poškozenému, že je těhotná a že bude chtít děti do střídavé péče, poškozený se rozčílil, začal jí nadávat, řval jako medvěd, vyhrožoval, že je zabije, že na to má lidi, zavolá Ukrajince, najdou je v Brně u benzínky nebo vůbec. Družka se nějak slovně bránila. Sám stál asi 0,5 m od družky a asi 5 nebo 10 minut jen přihlížel, poté řekl „A co víkend“, poškozený jej okřikl, aby se do toho nepletl. Snad mu něco odpověděl, ovšem nic hrubého, stál opřený o auto, ruce měl v kapsách, když poškozený „vystartoval“, dal mu několik ran pěstí, srazil ho k zemi, kde jej dále bil pěstmi do hlavy, dostal snad dvacet ran. Chvíli byl v důsledku tohoto útoku i pod autem poškozeného, cítil se ohrožen. Možná útok viděla i matka poškozeného, která vyšla před dům a snažila se poškozeného odvést, což se jí nepodařilo. Poškozený chtěl poté po družce, aby mu potvrdila, že se na něčem, co se týkalo dětí, dohodli, ona to odmítala, obešli auto a on viděl, jak se hádají. Když vstal, ze země přes okno auta viděl, jak družka před poškozeným ustupovala, on jí dal facku a dále ji bil pěstmi do hlavy a přitom na ni řval. Takovou agresi nikdy nezažil, měl o ni strach, měla rizikové těhotenství, bál se, aby jí poškozený neublížil, aby ji třeba nekopl do břicha. Obžalovaný nepřestával, viděl tak, že jí musí pomoci. Byl si vědom toho, že poškozený má dva metry a 120 kg, proti jeho síle neměl šanci. Potřeboval nějaký klacek, kámen nebo podobně, nic kolem neviděl. Naneštěstí mu hlavou proběhlo, že má v autě nůž – šlo o rozviklaný, zavírací nůž, v autě byl otevřený, používal ho na houby. Nůž vzal a běžel družce pomoci. Když k nim přiběhl, stáli proti sobě. Vyzval poškozeného, který bil družku pěstmi, aby toho nechal, snažil se jej odstrčit, to se mu nepodařilo. Poškozený se otočil a začal útočit na něj, a to pěstmi do hlavy. Napráhl proti němu bez míření ruku s nožem, neví, jestli ho bodnul. Poškozený jej srazil na zem, klečel na něm a bil jej pěstmi do hlavy a obličej, šlo o jednu ránu za druhou. V žádném případě nedošlo k tomu, že on by klečel na poškozeném. Nůž použil s představou, že poškozený útoku zanechá, když nůž uvidí. Neví ani přesně, kdy nůž použil poprvé, zda to bylo vestoje, když padali nebo až když byl na zemi. Cítil, že poškozeného několikrát bodnul, neví kam. Útok poškozeného přesto neslábl. Náhle přestal, chytil se za bok a vstal, všiml si, že krvácí, řekl, že má šroubovák a odešel k zídce. Společně s družkou jej posadili do auta obžalovaného a vezli jej do nemocnice směrem na [REDAKCE]. Družka řídila, on volal záchrannou službu, které poškozeného předali. Cestou se poškozený začal zase chovat jako člověk, děkoval mu, mluvil o tom, že má v sobě drogu, snad pervitin, a také mu řekl, ať vyhodí nůž, že ho nepošle za mříže. Obžalovaný popsal, že už od počátku, když nad ním stál poškozený – obrovský chlap a vyhrožoval, pociťoval úzkost, strach. Takovým situacím se vyhýbá, jak jen to jde, nechodí ani do baru nebo na diskotéku. Když potom útočil poškozený na družku, jeho strach se stupňoval, měl pocit, asi jako kdyby útočil medvěd, svůj strach nedokáže ani popsat, nemohl ani pořádně stát na nohou, motala se mu hlava, neviděl nic jiného, než že poškozený družku utluče, bál se o ni, mít dítě, rodinu je hlavní, co v životě chce. Má zato, že poškozený, který se vracel z oslavy, měl v sobě nějaké drogy,

kromě marihuany, kterou si dal krátce předtím, musel být pod vlivem drog, jinak by nebyl tak agresivní a také by cítil bolest a útoku by zanechal. Od družky věděl, že ji poškozený v minulosti fyzicky napadal, vyhrožoval jí, že ji zabije. Například krátce před narozením dítěte jí dal takovou ránu, že jí uštípl zub, také k němu přijela s rozseklým rtem po napadení poškozeným, bála se jej, odmítala jít na policii kvůli dětem, chtěla, aby byl klid. To, co prožila, byl teror. Od toho dne žijí společně s družkou, dítětem, které se jim narodilo, a v péči o děti družky se s poškozeným po čtrnácti dnech střídají, vše probíhá téměř idylicky. Lituje toho, že vzal nůž, musel ovšem družku bránit. Uvědomuje si, že mohl připravit o otce děti družky, které má moc rád, je rád, že se to nestalo. I poškozený se následně vyjádřil, že na tom mají stejný podíl.

Poškozený P ■■■ P ■■■ jako svědek vypověděl, že se vracel z práce, zastavil se u kamaráda, u kterého něco vypil – dvě až tři skleničky, neví čeho, měl toho dne i marihuanu, nebylo to ale těsně před incidentem, řekl to také lékařům v sanitce, jiné drogy neužívá. S bývalou družkou byli domluveni, že děti zůstanou bydlet v ■■■ po dobu základní školní docházky a budou se o ně společně starat. Bývalá družka se o ně starala převážně v týdnu, kdy on byl pracovně mimo bydliště, o víkendu přebíral péči on a ona se zpravidla zdržovala u svého přítele obžalovaného M ■■■ Z ■■. Občas se s ním vídal, neměli žádné konflikty. Z telefonátu věděl, že na něj čekají a mají hned odjet. Po příjezdu mu M ■■■ K ■■■ řekla, že chce střídavou péči o děti – aby s ním byly čtrnáct dní v ■■■ a čtrnáct dní s ní u obžalovaného. To nebylo v souladu s jejich předchozí dohodou. O tom, že je těhotná, věděl. Se střídavou péčí o děti nesouhlasil. Patnáct nebo dvacet minut se s družkou dohadovali, stáli mezi auty. Obžalovaný se do debaty začal slovně zapojovat. Řekl mu, ať se do toho nemontuje, že nejde o jeho děti. S obžalovaným se vzájemně strkali, nepamatuje si, zda padly nějaké rány, zda byl někdo na zemi. Trvalo to krátce – asi půl minuty. Po strkanici si šel obžalovaný sednout do auta. Ještě když stáli mezi auty, přišla jeho matka, otevřela vrata, říkala mu, aby šel domů, že to stejně nevyřeší, neví, že odvezla jeho auto. Následně se s bývalou družkou přesunul na druhou stranu auta obžalovaného, které obešli zezadu. Stáli vedle auta a asi minutu nebo dvě hovořili, když zprava zpoza auta zezadu vyběhl obžalovaný, měl napřaženou ruku, křičel, že jej zabije. Čekal ránu pěstí, snažil se vykrýt útok. Zvedl ruku, nezaregistroval nůž, ani bodnutí, jen ránu do žebra a krev na boku na pravé straně. Jak vysvětlil u hlavního líčení, dále si pouze pamatuje situaci, kdy byl v podřepu, měl nůž v ruce a obžalovaný byl za ním, on oběhl auto a sedl si na zídku. Neviděl nůž, bodání necítil. Pokud popisoval v přípravném řízení jednotlivé rány, vycházel ze zranění, která utrpěl, ve skutečnosti vznik zranění nezaregistroval. Snad se mu podařilo obžalovaného srazit na zem. Předtím na družku pouze křičel a nadával jí, nestrkal do ní, nepamatuje si, že by ji fyzicky napadl, že by ji bil do obličeje, že by jí vyhrožoval. Popřel, že by družku fyzicky napadl v minulosti. Dále potvrdil, že

obžalovaný a bývalá družka jej vezli jejich autem, ona řídila, neví, kdo volal sanitku, obžalovaného ani celou dobu neregistroval. Ví jen, že jej s bývalou družkou vedl k sanitce. Připustil, že řekl v autě obžalovanému, aby nůž zahodil, ovšem nepamatuje si to. Hojení probíhalo rychle a bez komplikací, po týdnu byl z nemocnice propuštěn, následně docházel na ambulantní kontroly a nějakou dobu měl ještě problémy s dýcháním. Nyní si dokáže představit, že obžalovaný měl strach o družku a nenarozené dítě. Hodnotí to jako hloupost všech, když se neuměli dohodnout. Problém byl v tom, že je impulsivní a obžalovaný do debaty o dětech zasáhl, padesát procent viny spatřuje na své straně, kdyby nebyl tak impulsivní, nemuselo by to dojít tak daleko, mohli se s bývalou přítelkyní domluvit. Přehodnotil svůj přístup, nyní střídavá péče funguje bez problémů. Nechce, aby to, co se stalo, mělo pro obě rodiny jakýkoli dopad, aby tím trpěly děti, nechce ani finanční náhradu.

Svědčyně M. K. vypověděla rovněž, že poškozený přijel kolem 21.00 hodiny, ona odešla do domu k dětem, vrátila se po 5 až 10 minutách. Obžalovaný a poškozený stáli u auta a povídali si. Zeptala se poškozeného, kdy přijde druhý den z práce, že s ním potřebuje mluvit, on chtěl, aby mu to řekla hned. Sdělila mu tedy, že je těhotná, od Nového roku se odstěhuje a chce, aby děti měli ve střídavé péči. Nato poškozený vybuchl, začal řvát, že neexistuje, že děti tam budou mít školu. Chvíli se hádali, poškozený vyhrožoval, že ji zabije, zlikviduje, obžalovanému rozbije hubu a obžalovanému, který stál s rukama v kapsách, děl pěstí ránu do obličeje. Obžalovaný spadl, poškozený na něm klečel, mlátil jej pěstmi do obličeje, ramenou a hlavy. Viděla to matka poškozeného, která přišla, vyzývala je, aby toho nechali. Poškozený nereagoval na žádost matky, aby zaparkoval auto a šel domů, jeho matka auto odvezla a odešla. Oni pokračovali v dohaděch o péči o děti. V místech, kde předtím poškozený obžalovaného bil, poškozený hledal prstýnek, který mu spadl. Dále se dohadovali ona a poškozený, obžalovaný do toho vstoupil s poznámkou, že se dá domluvit. Poškozený řekl, ať drží hubu, že mu do toho nic není. Po ní chtěl, aby něco potvrdila či zopakovala, což ona odmítala. Poškozený přišel těsně k ní, řval na ni, udeřil ji dvakrát pěstí do hlavy, strkal do ní, ona couvala, před třetí ranou uhnula, postupně se přesunuli od dveří spolujezdce kolem auta na druhou boční stranu, ona ustupovala před poškozeným dále směrem k potoku. Byla čelem k domu, poškozený proti ní, když zahlédla, že z její levé strany se přiblížil obžalovaný a srazil poškozeného na zem. Upadli oba, registrovala poškozeného nad obžalovaným, klečel na něm, bil jej pěstí. Křičela na poškozeného, ať toho nechá, chytila ho za límec a tahala jej od obžalovaného. Poškozený se zvedl, řekl, že krvácí – odhrnul košili, viděla krvácející ránu. Nůž nepostřehla. Odtáhla poškozeného do auta, jeli do nemocnice, cestou obžalovaný volal záchranku, které poškozeného v předali. V autě poškozený řekl, aby tvrdili, že ho napadli Romové. Také jí řekl, že má v sobě nějakou drogu, pokud o tom nehovořila v přípravném řízení, bylo

to proto, že na to zapomněla. Když s ním žila, užíval poškozený pervitin. Myslela si, že v sobě něco má, protože řval, vybuchoval, jednal agresivně a takto se projevoval, když byl pod vlivem pervitinu. Při útoku poškozeného utrpěla oděrku – škrábanec a otok na čele. Byl to první incident, u kterého byl obžalovaný. Poškozený ji v minulosti opakovaně napadal, naposled asi před měsícem, když se odmítla vrátit od rodičů s dětmi, jak to po ní žádal. Mlátil ji pěstmi do hlavy, měla prasklý ret a modřiny. Chtěla zavolat policii, vytrhl jí telefon z ruky a rozbil ho. Toto viděla matka poškozeného. Dále popsala napadení ze strany poškozeného týden před narozením první dcery, kdy ji udeřil do obličeje tak, že jí zarazil horní zuby dovnitř, na klinice jí to zadrátovali. Říkala o těchto problémech obžalovanému, který chtěl, aby to nahlásila na policii, což odmítla, nechtěla problémy. Potvrdila, že nyní mají děti ve střídavé péči a problémy nejsou.

V zásadě shodně se svojí výpovědí obžalovaný i oba svědkové popsali a předvedli průběh skutkového děje při vyšetřovacím pokusu.

Svědce J. P. potvrdila, že toho večera měl přijet syn a jeho bývalá přítelkyně měla odejít k obžalovanému. Slyšela, když přijížděli, a následně reagovala na vzrušené hlasy, seběhla před dům, viděla, že se před vraty dohadují, všichni vzájemně na sebe křičeli, snad nějak šermovali rukama. Zaslechla, že se jednalo o děti, snažila se situaci zklidnit, snažila se, aby s ní šel syn domů, obžalovanému a M. K. řekla, ať odjedou. Nikdo ovšem nereagoval. Zaparkovala auto, odešla do domu, věnovala se vnučce a následně slyšela úzkostný výkřik syna, oknem ho zahlédla, jak běží k zídce. Když vyběhla ven, už jen viděla, jak odjíždí auto. Nikdy nebyla u žádného konfliktu, věděla ale, že mezi synem a M. K. byly problémy, slyšela to oboustranně, neví ale, zda došlo i k fyzickému napadání. Potvrdila, že poškozený je prudší povahy, nepostřehla ale, že by se jej bývalá družka bála. Postřehla předtím náznaky nasvědčující tomu, že je těhotná, do kritického dne o tom ovšem nevěděla, syn o tom buď nevěděl, nebo se o tom nezmínil. Syn věděl o vztahu bývalé přítelkyně a obžalovaného, dohodli se, že děti budou v [redacted] a budou chodit do školy do vedlejší vesnice, nemluvílo se o tom, že by se bývalá družka odstěhovala. Svědkyně dále vypověděla, že M. K. jí následně řekla, že ji syn mlátil a že se jí obžalovaný zastal, nevěděla ani kam ji udeřil, vyjádřila se, že asi do hlavy. Přestože seděly proti sobě, viděla na ni, neviděla na ní žádné zranění.

Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, a výpovědi znalce bylo zjištěno, že poškozený utrpěl tři bodné rány hrudníku – bodnou ránu v přední čáře pažní pronikající do hrudní dutiny s krvácením do hrudní dutiny a částečnou hrudní plynatostí a dále povrchně do jaterního pouzdra, bodnou ránu zad s vbodem ve výši osmého mezižebří pronikající

svalstvem k trnovému výběžku obratle, bodnou ránu zad s vbodem v sedmém mezižebří vlevo při páteři pronikající k trnovému výběžku obratle, dvě bodné rány břicha – bodnou ránu s vbodem pod pupkem probíhající břišní stěnou až k pobřišnici a povrchní bodnou ránu v levé střední části břicha pronikající do podkoží, dvě bodné rány na horních končetinách, povrchní bodnou ránu s vbodem na levém rameni pronikající do podkoží, povrchní bodnou ránu pravé paže pronikající pouze do podkoží. Bodné rány byly způsobeny různou intenzitou, přičemž jedna rána, a to bodná rána pravé stany hrudníku byla způsobena velkou silou, další byly vedeny střední až malou silou. Ze soudně lékařského hlediska jde o těžkou újmu na zdraví pro poškození důležitého orgánu proniknutím hrotnatého nástroje do hrudní dutiny s krvácením a částečnou plynatostí hrudníku. Při neposkytnutí odborné lékařské pomoci mohla bodná rána pronikající do dutiny hrudní bezprostředně ohrozit život poškozeného zvětšujícím se krvácením do hrudní dutiny, eventuálně následným zánětem hrudní dutiny či pobřišnice. Bylo nutné včasné lékařské ošetření s revizí ran a jejich chirurgickým ošetřením, dále klidový režim s vyloučením fyzické zátěže po dobu asi jednoho měsíce. Omezení v obvyklém způsobu života následkem utrpěných poranění trvá zpravidla pět až šest týdnů. Na základě výpovědi a znázornění při vyšetřovací pokusu, jemuž byl znalec přítomen, v doplnku znaleckého posudku znalec potvrdil, že způsobem uvedeným a znázorněným poškozeným lze vysvětlit bodnou ránu s vbodem v přední čáře pažní vpravo pronikající do pravé horní dutiny a povrchní bodnou ránu pravé paže, bodné rány zad a povrchní bodnou ránu s vbodem na levé rameni. Způsobem uváděným a znázorněným obžalovaným – nůž držel v pravé ruce, bodal do levé části trupu poškozeného – by mohly vzniknout bodné rány zad vlevo při páteři s vbodem ve výši sedmého a osmého mezižebří, případně povrchní bodná rána s vbodem na levém rameni. U hlavního líčení znalec doplnil, že ani v případě jediné rány, která byla vedena velkou silou, nedošlo k zabodnutí celé čepele do těla, obžalovaný ránu nezasadil plnou silou. K vzájemnému postavení poškozeného a obžalovaného se vyjádřit nelze. V případě rány vedené velkou silou nedošlo k vykrytí rukou, v takovém případě by byla poraněna ruka, resp. by došlo k průbodu ruky a dále k poranění hrudníku.

Dále ze znaleckého posudku téhož znalce stvrzeného u hlavního líčení znalcem bylo zjištěno, že obžalovaný utrpěl několik krevních výronů v měkkých pokrývkách lebních ve vlasaté části hlavy, krevní výron pod pravým okem a drobné oděrky. Uvedená poranění vznikla opakovaným tupým násilím působícím střední silou, lze je dobře vysvětlit údery pěstí. Užití násilí nebylo takové intenzity, aby mohlo způsobit vážnější poranění. Svědkyně K. [REDAKCE] utrpěla pohmoždění měkkých tkání na čele s drobnou kruhovitou oděrkou délky asi 4 cm. Zranění vzniklo tupým násilím působících do pravé čelní krajiny malou až střední silou a lze je dobře vysvětlit způsobem jí popsáním, tj. úderem

pěstí do pravé části obličeje. Při lékařském vyšetření dne 18. 11. 2009 v 00.40 hodin nebyla zjištěna poranění svědčící pro opakované údery pěstí vedené větší silou. Ani v jejím případě nebyla intenzita násilí taková, aby mohla vést ke vzniku výraznější zranění. Jak znalec u hlavního líčení potvrdil, v případě obžalovaného zjištěná poranění nasvědčují k tomu, že došlo k opakovaným úderům do vlasové i obličejové části hlavy, nenasvědčují ovšem tomu, že by mohlo jít o 20 až 30 úderů. Nutno ovšem připustit, že některé údery mohl obžalovaný vykrýt a pak by nezanechaly žádné stopy. M. K. [REDAKCE] utrpěla pohmožděninu, která má za následek zarudnutí či zčervenání, přičemž jde o krátkodobý následek, zarudnutí třeba po hodině zmizí, dále šlo o povrchní oděrku, která nevyžadovala ošetření a svědkyně P. [REDAKCE] si nemusela tohoto zranění všimnout. Rány menší intenzity nemusejí zanechat žádné následky. Konečně potvrdil, že vzhledem k počátečnímu těhotenství přicházelo u M. K. [REDAKCE] v úvahu pouze psychické rozrušení, které by mohlo mít negativní následky, jinak specificky v souvislosti s těhotenstvím fyzicky ohrožena nebyla.

Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, vyplývá, že v krvi obžalovaného nebyla prokázána přítomnost etanolu ani jiných těkavých toxických látek.

Podle protokolu o ohledání místa činu k činu došlo na místní komunikaci před domem čp. [REDAKCE] v obci [REDAKCE], okres [REDAKCE]. Na místě byla zajištěna řada biologických stop (kapky červené tekutiny, nedopalky cigaret), šmouhy zaschlé červené tekutiny byly nalezeny i ve vozidle tovární značky Fiat Bravo SX, registrační značky [REDAKCE].

Podle odborného vyjádření z oboru kriminalistické techniky, odvětví biologie, je poškozený nositelem krevní skupinové vlastnosti „0“. S výjimkou stopy z madla dveří osobního automobilu, kde byla zjištěna shodná sérologická reakce s kontrolním vzorkem obžalovaného, byla ve všech ostatních stopách prokázána skupinová krevní vlastnost „0“ a shodná reakce se vzorkem poškozeného.

Z opisu rejstříku trestů poškozeného P. [REDAKCE] P. [REDAKCE] bylo zjištěno jedno odsouzení, a to z roku 2009 pro trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a), d) tr. zákona, kdy mu byl uložen trest obecně prospěšných prací v délce 150 hodin.

Ze znaleckého posudku a výpovědí znalců psychiatra a klinického psychologa bylo zjištěno, že obžalovaný netrpí duševní chorobou. Byla u něj zjištěna úzkostná porucha – agorafobie s panickou poruchou, pro kterou se léčí několik let. V době spáchání činu byla tato porucha ve stavu remise pod clonou antidepressiv. Tato porucha byla dispozičním faktorem vzniku silného afektu

strachu, který byl situačně navozen agresivním chováním poškozeného. Jak vyplývá ze znaleckého posudku, jednání, které je obžalovanému kladeno za vinu, se jeví z hlediska vývoje osobnosti obžalovaného jako atypické. Mezi faktory, které se mohly uplatnit jde vedle úzkostné poruchy, která u něho znásobuje běžné obavy a potencuje strach, také o faktor tragické smrti otce, který byl zavražděn kamarádem, která podvědomě může vytvářet obavy z agresivního chování. Dalším faktorem je osobnostní rys obžalovaného se silnými vazbami na hodnoty spojené s rodinou a partnerským vztahem. Rozhodující však byla situace před spácháním činu, kdy byl fyzicky napaden poškozeným, který je mnohem silnější a který agresivním chováním vyhrožoval, napadl nejen obžalovaného, ale i jeho těhotnou partnerku, o kterou měl vážné obavy. Tím došlo u obžalovaného k navození silného afektu strach s ohrožením jeho základních hodnot, pod jehož vlivem jednal. V důsledku tohoto afektu byly částečně narušeny jeho schopnosti rozpoznávací a podstatně schopnosti ovládací, tyto schopnosti nebyly vymizelé, nejednalo se o afekt patický a nejednalo se o kvalitativní poruchu vědomí. Jak vyplývá ze závěrů klinického psychologa, emotivita obžalovaného je v důsledku základního onemocnění (panická porucha s fobií) nestabilní, při atakách selhává korekce rozumem. Za normálních okolností je jeho vztah k lidskému okolí pozitivní, není agresivní, ani asociálně zaměřený. Instalace vyšších emocí, tedy citů sociálních a etických, je vytvořena, za normálních okolností je jeho společensky zaměřená sebevláda přiměřená, sociální pravidla a normy zná a snaží se respektovat. Touží po vlastní rodině, neúspěch v partnerském vztahu byl vždy příčinou depresivní a úzkostné reaktivity, zvýšené dráždivosti, poruchy spánku, autoakuzací, pesimismu do budoucna, snížené výkonnosti, pocitu bezmocnosti, vegetativní dystonie apod. Jeho hierarchie hodnot odpovídá běžně uznávaným hodnotám, nepostrádá altruistické prvky. Motivem jeho jednání byl pocit ohrožení sebe i partnerky, který navodil afekt strachu, pod jehož vlivem jednal. Obžalovaný splňuje předpoklady pro obecnou věrohodnost. Prognóza resocializace je hodnocena jako zcela příznivá, neboť se u obžalovaného nejedná o poruchu osobnosti, ani poruchu, která by ho k trestné činnosti disponovala, v minulosti nebyl trestán, nechoval se agresivně, není závislý na alkoholu ani na psychotropních látkách, které nezneužívá, alkoholické nápoje požívá jako konzument. Svoje jednání hodnotí kriticky a tohoto jednání lituje. Nemá tendenci zmenšovat svůj podíl viny a nabídnutou možnost uvést jiného pachatele odmítl. Po činu poškozenému poskytl pomoc a své jednání ohlásil. Je schopen zapojit sebevýchovné úsilí a je schopen korektivní zkušenosti. Jeho pobyt na svobodě také není nebezpečný a znalci také nedoporučují nařízení ochranného léčení nebo zabezpečovací detence.

Znalec psychiatr dále u hlavního líčení vysvětlil, že afekt strachu je doprovázen celou řadou symptomů vegetativních i motorických, následuje jakoby reflexní jednání postrádající hlubší úvahu, schopnost zapojení volných

mechanismů, jinak by hodnotil situaci jako pozorovatel nebo po uklidnění po spáchání činu. Přítomno je zúžené vědomí se zaměřením na ohrožující objekt. Je nutno brát v úvahu příčiny snížené odolnosti obžalovaného, jak to vyplývá z jeho životní zkušenosti s násilným jednáním a jeho důsledky přímo v rodině a dále z přítomnosti úzkostné poruchy, kterou byly jeho obavy a strach výrazně potencionovány. Významnou okolností také je, že obžalovaný neměl zkušenost s vlastním agresivním jednáním, šlo o konkrétní a zcela zvláštní situaci a je předpoklad, že to pro něj bude představovat korektivní zkušenost do budoucna. Znalkyně klinická psycholožka dále zdůraznila neagresivní životní styl obžalovaného, skutečnost, že spáchaný skutek je v rozporu s jeho osobními charakteristikami, jakož i to, že je nadprůměrně inteligentní a schopen korektivní zkušenosti, prognóza resocializace je proto dobrá.

Provedené důkazy jednoznačně prokazují jaká poranění utrpěl poškozený, jakož i to, že tato poranění vznikla v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného, který jej opakovaně bodal, přičemž pouze jedna rána byla vedena velkou silou, a to rána do pravé poloviny hrudníku, ani tato však nebyla vedena s maximálním nasazením, jak o tom svědčí (viz vysvětlení znalce) skutečnost, že nedošlo k průniku čepele do těla v plném rozsahu. I když poškozený utrpěl poranění předloktí odpovídající snaze o vykrytí rány, netýká se tohoto bodnutí, protože v takovém případě by byla poraněna ruka, resp. by došlo k průbodů ruky a dále k poranění hrudníku. Nutno přitom vycházet ze závěrů znalce, že pořadí ran nelze stanovit. Pokud dále poškozený při výslechu v přípravném řízení popsal obranu před útokem obžalovaného, popsal jednotlivá bodání, vysvětlil u hlavního líčení, že ve skutečnosti bodání neregistroval, že jeho výpověď vycházela z poranění, která utrpěl, a ve skutečnosti si pamatuje pouze počátek, kdy obžalovaný přiběhl zprava s napřaženou rukou, snažil se ránu vykryt rukou, kterou zvedl a rána šla do žeber, následně si pamatuje pouze, že byl v podřepu, že zřejmě nějak povalil obžalovaného na zem a poté až závěr, kdy rozporně vypověděl, že registroval nůž zabodnutý v ruce, když na druhé straně uváděl, že neví, že by byl bodnut, že nůž neviděl. Výpověď poškozeného jako svědka tak nevyvrací popis obžalovaného v zásadě shodný s výpovědí svědkyně M. K., a to zejména v tom směru, že došlo k pádu obou, tj. obžalovaného i poškozeného na zem, a na zemi ještě poškozený na obžalovaném klečel a bil jej, tzn. tato fáze se neodehrála tak, že by pouze poškozený před útokem obžalovaného – opakovaným bodáním uhýbal, snažil se o únik. O charakteru dalšího útoku také svědčí, že kromě jedné rány nevyvinul obžalovaný velkou sílu, nýbrž pouze střední nebo malou. S obhajobou obžalovaného koresponduje výpověď poškozeného o okolnostech ukončení incidentu, tzn. že se zvedl a odešel, obžalovaný v útoku nepokračoval, naopak zajistil poškozenému pomoc.

Zásadní okolností je dále to, že z provedených důkazů jednoznačně vyplývá, že to byl poškozený, který agresí reagoval na sdělení bývalé družky,

s nímž nesouhlasil, a to nadávkami, výhrůžkami a také fyzickým napadáním jí i obžalovaného, když obžalovaný na něj ani slovně neútočil. Soud neshledal pochybnosti o věrohodnosti výpovědi svědkyně M. K. o průběhu konfliktu – napadení obžalovaného poškozeným a pokračování slovního i fyzického útoku na ni, když tato výpověď koresponduje s lékařskými nálezy a závěrem znalce soudního lékaře. Ostatně ani poškozený kategoricky použití fyzického násilí nevyloučil, když uváděl, že si to nepamätuje. Stav poškozeného, jeho rozčilení, úzké zaměření na předmět konfliktu – odpor proti záměru bývalé družky měnící dřívější dohodu o způsobu péče o děti, tzn. že tímto směrem bylo zaměřeno jeho vnímání, je patrný z toho, že poté, co nereagoval na výzvy matky, aby zaparkoval auto, ani neregistroval, že matka s autem odjela. Z provedených důkazů také vyplývá, že incident proběhl rychle, kontinuálně na sebe navazovaly jednotlivé fáze. Tomu neodpovídá možnost, že by si šel obžalovaný sednout do auta, jak o tom vypověděl poškozený. Poškozený jako svědek zároveň vypověděl, že v době, kdy byl obžalovaný v autě, on hovořil z druhé strany auta s M. K. a následně obžalovaný auto oběhl, je tedy zřejmé, že obžalovaného registroval přes auto a v daném stavu nemusel situaci vnímat zcela přesně. Pochybnosti tedy nevzbuzují výpovědi obžalovaného a svědkyně M. K. o průběhu konfliktu, z nichž vyplývá, že k fázi, kdy obžalovaný seděl v autě, nedošlo.

Pokud obžalovaný popisoval útok poškozeného na něj a na družku nad rámec, který vyplývá z prokázaných následků, koresponduje tato jeho výpověď se závěry znalců, které se týkají stavu obžalovaného, jeho vnímání situace, způsobu prožívání, kdy v návaznosti na jeho předchozí zkušenost (tragickou smrt otce) a úzkostnou poruchu, kterou trpí, byly jeho obavy a strach výrazně potencionovány a za těchto okolností agresivní chování poškozeného u něj vyvolalo silný afekt strachu s ohrožením jeho základních hodnot, bylo tak zásadně ovlivněno jak jeho vnímání, tak následně jednání.

Pochybnosti o věrohodnosti svědkyně M. K. soud také neshledal, pokud vypověděla o útocích poškozeného v minulosti včetně toho, že se svěřila obžalovanému, kterému to tak bylo známo. Nic nenásvědčuje tomu, že by svědkyně, byť je jí nepochybně bližší zájem obžalovaného, chtěla poškodit svojí výpovědí poškozeného, patrné je její úsilí o zachování korektních vztahů v zájmu dětí v minulosti i v současnosti. Naopak pochopitelný a logicky vysvětlitelný je postoj poškozeného, pokud napadení bývalé družky popírá. To, že k tomu docházelo, naznačuje také výpověď svědkyně P., pokud uvedla, že fyzickému konfliktu nebyla přítomna, neví, zda k němu došlo, ovšem také uvedla, že oboustranně slyšela o problémech a potvrdila, že syn je prudší povahy. To znamená výpověď této svědkyně rovněž výpověď svědkyně M. K. nezpochybňuje.

Soud rovněž neshledal žádné pochybnosti o věrohodnosti znaleckých posudků, výpovědí znalců psychiatra a klinického psychologa prokazujících osobnost obžalovaného, jeho motivaci a zejména přítomnost úzkostné poruchy, která jeho obavy a strach výrazně potencovala, a zejména pak skutečnost, že jednal v silném afektu strachu, který byl situačně navozen agresivním chováním poškozeného, ve vystupňovaném strachu z ohrožení, zejména zdraví své partnerky a ohrožení jeho základních hodnot. Takový závěr, jak bylo řečeno, plně koresponduje s tím, že jde o jednání v naprostém rozporu s osobností obžalovaného, kdy i způsob útoku – opakované mnohočetné bodání nožem v dané situaci odpovídá vystupňovaným emocím, k tomu, že došlo ze zúžení vědomí obžalovaného, k zaměření vědomí na ohrožující objekt s výrazným dopadem na schopnost obžalovaného vnímat a jednat racionálně, adekvátně situaci.

Soud tak shrnuje, že provedené důkazy hodnocené jednotlivě i ve vzájemných souvislostech jednoznačně a spolehlivě prokazují výše uvedený skutkový děj.

Jednání obžalovaného kvalifikoval soud jako pokus zločinu zabití podle § 21 odst. 1, § 141 odst. 1 tr. zákoníku. Tohoto zvlášť závažného zločinu (§ 14 odst. 3 tr. zákoníku) se dopustí ten, kdo jiného úmyslně usmrtí v silném rozrušení ze strachu, úleku, zmatku nebo jiného omluvitelného hnutí mysli nebo v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného. Pokus tohoto zločinu spáchá ten, kdo se dopustí jednání, které bezprostředně směřovalo k úmyslnému usmrcení jiného z omluvitelného hnutí mysli nebo v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného. Obžalovaný naplnil skutkovou podstatu pokusu uvedeného zločinu, když bodal poškozeného do oblasti hrudníku a břicha, kde jsou uloženy životně důležité orgány a bodná rána zasahující do dutiny hrudní a jaterního pouzdra v případě, že by nebyla poškozenému poskytnuta odborná lékařská pomoc, představovalo ohrožení života poškozeného zvětšujícím se krvácením do hrudní dutiny s možností proniknutí infekce do tělních dutin a následným zánětem hrudní dutiny či pobřišnice. Způsob útoku, tj. opakované bodání, nástroj, který obžalovaný použil, intenzita útoku – velká intenzita, s níž byl veden útok do oblasti hrudníku, kde jak je notoricky známo, jsou uloženy důležité orgány, vedou k závěru, že obžalovaný si, a to za stavu, kdy jeho rozpoznávací schopnosti byly snižené částečně, nepodstatně a ovládací schopnosti byly podstatně snižené, nikoli ovšem vymizelé, byl vědom toho, že může takovým útokem ohrozit život poškozeného a byl s možností vzniku takového následku srozuměn, jednal tak v nepřímém úmyslu dle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. I když obžalovaný reagoval na útok poškozeného, bylo jednání obžalovaného, opakované bodání poškozeného zcela zjevně útokem ze strany poškozeného nepřiměřené a nejde tak o nutnou obranu ve smyslu § 29 odst. 1, 2 tr. zákoníku.

Jde však u obžalovaného o omluvitelné hnutí mysli ve smyslu ustanovení § 141 odst. 1 tr. zákoníku, neboť jednal v silném afektu strachu – silném rozrušení, ve vystupňované obavě o zdraví své těhotné družky, ve strachu vyvolaném ohrožením jeho základních hodnot, přičemž rozhodující příčinou tohoto stavu obžalovaného byl útok poškozeného, když dále byl jeho strach výrazně potencován úzkostnou poruchou, kterou trpí. Zasažení poškozeného do hrudníku s průnikem do hrudní dutiny s částečnou hrudní plynatostí a zasažení jaterního pouzdra již bezprostředně směřovalo k jeho úmyslnému usmrcení, přičemž vzhledem k poskytnutí odborné lékařské pomoci k tomuto následku nedošlo a jednání tak zůstalo ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku.

Při stanovení druhu a výměry trestu podle § 39 odst. 1 tr. zákoníku přihlédl soud k povaze a závažnosti zločinu, k osobním, rodinným a majetkovým poměrům obžalovaného, k jeho dosavadnímu způsobu života, možnosti jeho nápravy, k jeho chování po činu a k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro jeho budoucí život. Při hodnocení povahy a závažnosti trestného činu, v daném případě zvláště závažného zločinu, podle § 39 odst. 2 tr. zákoníku přihlédl soud k výše popsanému charakteru útoku, tzn. zejména, že život poškozeného byl ohrožen jednou z bodných ran, která byla sice vedena velkou silou, nikoli však s maximálním nasazením, k tomu, že nedošlo k následku smrti a jednání tak zůstalo ve stádiu pokusu, dále vzal v úvahu závažnost ohrožení života poškozeného, zejména zásadní význam včasné odborné lékařské pomoci, kterou zajistil poškozenému společně s družkou obžalovaný (§ 39 odst. 6 písm. c) tr. zákoníku), že se obžalovaný jednání dopustil ve stavu zmenšené přičetnosti (§ 40 odst. 1 tr. zákoníku), že významnou měrou se na konfliktu podílel poškozený, který svým agresivním, naprosto nepřiměřeným chováním konflikt vyvolal, přičemž i fyzicky družku obžalovaného napadal už v minulosti, naopak obžalovaný není osobností agresivní, naopak vždy se vyhýbá konfliktům, v jeho případě šlo o zcela ojedinělé jednání porušující zájem na ochraně života a zdraví, a obecně zcela ojedinělé porušení zákona a společenských norem. Soud rovněž přihlédl k tomu, že obžalovaný jednal ve stavu snížené přičetnosti, kdy byly jeho rozpoznávací schopnosti sníženy nepodstatně, ovládací podstatně. Dále soud přihlédl k tomu, že obžalovaný jednání doznal, napomáhal při objasňování, hluboce svého jednání lituje, zřejmá je jeho kritická sebereflexe.

Soud shledal polehčující okolnosti dle § 41 písm. a), g), j), l), n), o) tr. zákoníku – obžalovaný spáchal trestný čin poprvé a pod vlivem okolností na něm nezávislých, odvraceje útok, aniž by byly splněny podmínky nutné obrany, přičinil se o odstranění škodlivých následků trestného činu, kdy ihned poškozenému zajistil lékařskou pomoc, napomáhal při objasňování své trestné činnosti, trestného činu upřímně litoval a vedl před spácháním trestného činu řádný život. Žádnou přitěžující okolnost soud neshledal.

Soud dále vycházel z výše uvedených závěrů, zejména znalce klinického psychologa o dobré prognóze resocializace obžalovaného vzhledem k jeho neagresivnímu životnímu stylu, kdy skutek, který spáchal, je v rozporu s jeho osobnostní charakteristikou, takové jednání je v jeho životně zcela neobvyklé a mimořádné, je schopen korektivní zkušenosti.

Při posuzování osobních poměrů obžalovaného dále soud přihlédl k tomu, že obžalovaný žije s družkou, s níž má dceru narozenou v dubnu 2010, v souladu s dohodou o střídavé péči s nimi žijí vždy po dobu čtrnácti dnů dcery družky a poškozeného. Obžalovaný na základě živnostenského oprávnění podniká v oboru nákup a prodej, má měsíční příjem cca 15.000,- až 16.000,- Kč, má dluh ve výši 600.000,- Kč, měsíčně splácí 7.000,- Kč, nemá žádný majetek. Jak je výše uvedeno, má zdravotní problémy, dlouhodobě se ambulantně léčí s úzkostnou poruchou.

Obžalovanému byl ukládán trest podle ustanovení § 141 odst. 1 tr. zákoníku, tzn. v rámci sazby 3 až 10 let. Za přiměřený trest všem výše uvedeným okolnostem považoval soud trest odnětí svobody v trvání 3 let. Vzhledem k osobě a poměrům obžalovaného, jak je podrobně uvedeno shora, zejména s přihlédnutím k jeho dosavadnímu životu a prostředí, ve kterém žije a pracuje, a popsáním okolností případu je důvodný předpoklad, že k působení na obžalovaného, aby vedl řádný život, není třeba přímého výkonu trestu, stačí pohrůžka jeho výkonem. Soud proto podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku výkon trestu podmíněně odložil, přičemž za přiměřenou zkušební dobu považoval dle § 82 odst. 1 tr. zákoníku dobu 4 let.

Podle § 71 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku byl obžalovanému uložen trest propadnutí věci, a to nože, který je jeho vlastnictvím a který k útoku použil.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **je možno podat odvolání do osmi dnů** od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Krajského soudu v Praze. V této lhůtě musí být odvolání také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o

zabrání věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Právo podat odvolání nenáleží osobám, které se tohoto práva po vyhlášení rozsudku před soudem výslovně vzdaly.

V Praze dne 14. ledna 2011

**JUDr. Naděžda BITTNEROVÁ, v. r.
předsedkyně senátu**

*Za správnost vyhotovení :
Vlasta Horelová*